Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 588 van 25 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. EL JANATI**
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van "*Palestijnse*" nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2025.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 met toepassing van artikel 2.45 van de RvV-wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juli 2026.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 2.45 van de RvV-wet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De beschikking is gemotiveerd als volgt:

"1. Verzoeker, die van onbepaalde nationaliteit is, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU- lidstaat)" van 29 juli 2025 van de gedelegeerde van de commissaris-generaal, genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.
Verzoeker werd op 11 juli 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 10 juli 2027 (Landeninformatie, stuk 6, nr. 3, Antwoord Griekse asielinstantie). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt vooreerst naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terdege:

"In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u last krijgt van uw knie als u lang moet stappen of moet staan (CGVS, p. 8). Verder haalt u niet aan dat deze pijn enige invloed zou hebben op uw vermogen om een persoonlijk onderhoud af te leggen in het kader van uw procedure om internationale bescherming.

U verklaarde nog dat u het mentaal moeilijk had omdat u zich zorgen maakte over uw familie in Gaza. Intussen gaat het beter met u. U staat op een wachtlijst om naar een psycholoog te gaan in België (CGVS, p. 13-14). Ook uit deze verklaringen blijkt niet dat u niet in staat zou zijn om coherente en consistente verklaringen af te leggen of om gehoord te worden in het kader van uw procedure. U gaf tijdens het persoonlijk onderhoud niet aan dat u omwille van gezondheidsproblemen niet in staat was eraan deel te nemen (CGVS, p. 1-12), noch maakte u of uw advocaat in dat verband enige opmerkingen op het einde ervan. Evenmin kwamen er in dat verband enige opmerkingen na de toezending van de notities van uw persoonlijk onderhoud.

Bij het invullen van de vragenlijst in verband met de bijzondere procedurele noden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maakte u bovendien geen gewag van enige problemen die uw deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (zie administratief dossier, Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, 13.03.2025)."

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- *"in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM",*
- *"Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt",*
- *"Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken".*

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- *"alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak";*
- *"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid";*
- *"Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon,*

geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling".

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder AIDAI/ECRE-rapport van juni 2024, RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak"(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de bestreden beslissing, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een vijfentwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker verklaart dat hij in 2018 gewond raakte aan zijn been nadat hij werd beschoten. Hij stelt dat er sprake is van zenuwschade en heeft nog steeds last van zijn knie (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 7). Uit de door verzoeker neergelegde attesten blijkt evenwel geen sluitende diagnose waaruit kan worden afgeleid dat deze problematiek zijn zelfstandig functioneren op enerlei wijze beperkt of dat hij nood heeft aan een gespecialiseerde, voortdurende behandeling die niet beschikbaar is in Griekenland. De Raad merkt op

dat verzoeker desondanks deze verwonding in staat was om in Turkije in een restaurant te werken en in Griekenland een maand in de bouw werkte (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9). Dat verzoeker zulke fysieke arbeid kon verrichten doet alvast vermoeden dat verzoeker geenszins functioneel beperkt is.

Verder legt verzoeker op heden geen psychologische attesten neer waaruit enige psychologische problematiek kan blijken.

Waar verzoeker betoogt dat hij kwetsbaar is vanwege diens herkomst uit Gazastrook en de problematiek aldaar, overweegt de Raad dat een zulke algemene verwijzing niet volstaat om een kwetsbaarheid aan te tonen. Dit dient te worden bewezen aan de hand van concrete, persoonlijke elementen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET-verblijfsvergunning beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Het al dan niet beschikken over een gedrukte versie van de ADET-verblijfsvergunning doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest.

Dienaangaande merkt de bestreden beslissing terecht het volgende op:

"U stelde dat u onvoldoende medische ondersteuning kreeg in Griekenland (CGVS, p. 12-13). U verklaarde dat u pijn had in uw been door een verwonding die u opliep in Gaza. U legde medische documenten neer om dit te staven. In het opvangcentrum in Kos kreeg u een pijnstiller. Toen u in Kreta was ging u naar het ziekenhuis en kreeg u een inspuiting van een dokter. U ging daarna niet meer naar het ziekenhuis terug omdat u lang moest wachten en omdat u zelf pijnstillers kon kopen bij de apotheek (CGVS, p. 13). Hieruit blijkt dan ook niet dat u in Griekenland geen medische hulp kon krijgen. U legde verder geen recente medische attesten neer waaruit blijkt dat dit medisch probleem een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen."

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren.
Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat uit verzoekers korte verblijf geen intentie blijkt tot het opbouwen van een duurzaam verblijf in Griekenland:

"Eerst en vooral is er de vaststelling dat u al snel na de toekenning van uw status en de ontvangst van uw Grieks paspoort vertrokken bent uit Griekenland. U kwam in juni 2024 toe in Griekenland en verbleef er een maand in het opvangcentrum, waarna u de vluchtelingenstatus toegekend kreeg. In augustus 2024 ging u uw verblijfskaart afhalen, een maand later ging u uw reispaspoort afhalen (CGVS, p. 8-9). Hierna vertrok u naar Kreta met als doel geld te sparen voor een ticket naar België (CGVS, p. 9). U verbleef er drie maanden en een half, eind november 2024 vloog u naar België (CGVS, p. 9, verklaring DVZ, 13.03.2025, punt 33). Hieruit blijkt dan ook dat u vanaf het begin de intentie had om zo snel mogelijk uit Griekenland te vertrekken en dat u niet de bedoeling had om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Griekenland."

Nochtans blijkt dat verzoeker in Griekenland zichzelf staande kon houden:

"Wat betreft huisvesting, geeft u aan dat u twee weken op straat moest slapen nadat u het opvangcentrum diende te verlaten. Hoewel verwerpelijk bleek dit zo te zijn gelopen omdat u op uw verblijfsdocument aan het

wachten was (CGVS, p. 8). Verder stelt het CGVS vast dat u, hoewel u verklaarde dat u geen huurwoning vond, er wel in slaagde samen met anderen onderdak te vinden in een verlaten pand. U kon er zich wassen en eten maken (CGVS, p. 11-12). Wat betreft werkgelegenheid, kon u enkele dagen per week werken in de bouw zodat u geld had om van te leven en kon sparen voor een vliegticket naar België. U ging naar een plein waar arbeiders konden wachten op werkgevers om hen op te pikken. U kon elke week enkele dagen werken en slaagde er in om een langere opdracht van twee weken te vinden, maar werd toen niet helemaal uitbetaald (CGVS, p. 11). Hoewel deze omstandigheden niet ideaal waren, tonen ze aan dat u er in slaagde om werk te vinden en in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker kon werken in Griekenland en had onderdak, hetgeen aantoont dat verzoeker zelfredzaam is en zichzelf staande kon houden in Griekenland. Een zulke vaststelling wordt geschraagd door het feit dat hij in Turkije ook in staat was om te werken (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8). De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker is om de benodigde stappen te nemen om zijn rechten ten volste te doen gelden. Uit de voorgaande vaststellingen, gepaard met het feit dat verzoeker niet over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt, blijkt genoegzaam dat verzoeker in staat moet zijn om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen zonder dat er daarbij een risico op ernstige materiële deprivatie bestaat, mits hij zich daartoe inzet.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift gewag maakt discriminatie en racisme, moet worden bemerkt dat hieruit evenmin kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften.
De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, hoe betreurenswaardig dit ook is. Dit leidt echter niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Verzoeker heeft op 27 juli 2026 een verzoek tot horen ingediend dat is gemotiveerd als volgt:

"Verzoeker wenst immers nieuwe en wezenlijke elementen neer te leggen die van aard zijn de beoordeling van het Commissariaat-generaal evenals de motieven van de beschikking te weerleggen.

Deze nieuwe stukken tonen de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker aan, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden.

Meer bepaald zal verzoeker onder meer de volgende stukken neerleggen:
• een psychologisch verslag van 21 januari 2026, waarin de ernstige psychologische toestand van verzoeker en de lopende therapeutische begeleiding uitvoerig worden beschreven;
• een ziekenhuisverslag van 26 maart 2026, waaruit de ernst van zijn gezondheidstoestand en de noodzakelijke medische behandeling blijken;
• een psychologisch verslag van de Psychologische Kliniek Solentra van 6 mei 2026, waarin de aanhoudende psychische kwetsbaarheid van verzoeker en de noodzaak van een aangepaste begeleiding worden bevestigd.

Deze nieuwe elementen zijn van aard de motieven van de bestreden beschikking in vraag te stellen en tonen aan dat de individuele kwetsbaarheid van verzoeker een grondig en tegensprekelijk onderzoek vereist.

Verzoeker wenst derhalve tijdens een terechtzitting deze nieuwe elementen nader toe te lichten en de voormelde stukken neer te leggen.

Een aanvullend schrijven, vergezeld van de voormelde medische en psychologische stukken, zal eveneens worden neergelegd. Daarin zal uitvoerig worden uiteengezet waarom de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker en zijn medische en psychologische toestand eraan in de weg staan om te besluiten dat hij daadwerkelijk kan genieten van een effectieve internationale bescherming."

3. Verzoeker legt een aanvullende nota van 4 september 2026 neer die de volgende toelichting bevat:

"1. De moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten worden geconfronteerd wat betreft de toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, blijven volledig actueel

Sinds de indiening van het beroep blijkt uit de meest recente objectieve informatie dat er geen significante verbetering in hun situatie is opgetreden.
Integendeel, uit het rapport dat op 27 april 2026 is gepubliceerd door Refugee Support Aegean (RSA) en Stiftung PRO ASYL (RSA & PRO ASYL Recognised Refugees in Greece 2026, 27 april 2026, beschikbaar op [weblink]*) bevestigt dat personen met internationale bescherming nog steeds te maken hebben met aanzienlijke administratieve belemmeringen om daadwerkelijk toegang te tot rechten, met name tot gezondheidszorg.*
De auteurs benadrukken dat de toegang tot het gezondheidszorgstelsel nog steeds grotendeels afhankelijk is van het bezit van essentiële administratieve documenten, waaronder de verblijfsvergunning (ADET), het socialezekerheidsnummer (AMKA) en het fiscaal identificatienummer (AFM). Administratieve vertragingen, moeilijkheden bij de vernieuwing van documenten en het ontbreken wan effectieve begeleiding blijven echter veel begunstigden beletten Om de rechten die de wetgeving hun toekent, daadwerkelijk uit te oefenen.
Deze bevindingen zijn allesbehalve theoretisch en hebben het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onlangs ertoe aangezet om met spoed in te grijpen om een persoon met internationale bescherming toegang te garanderen tot geneesmiddelen die onmisbaar zijn voor haar voortbestaan, aangezien haar AMKA-nummer ondanks de ondernomen stappen inactief was gebleven (RSA, BREAKING: EFKA negeert

bindende beslissing van het EHRM inzake voorlopige maatregelen, 26 februari 2026, beschikbaar op [weblink]*).*
Dit illustreert dat de problemen bij de toegang tot gezondheidszorg nog steeds actueel zijn.
Deze objectieve informatie bevestigt volledig de consequente verklaringen van de verzoeker, die heeft uitgelegd dat hij in Griekenland nooit gespecialiseerde zorg heeft ontvangen.

1. Ernstige, objectief vastgestelde lichamelijke restverschijnselen die nog steeds worden behandeld

Uit de consultaties bij de revalidatiegeneeskunde op 25 augustus en 27 oktober 2025 blijkt dat er sprake is van chronische en functieverlies van de linkerenkel na het neurovasculaire trauma van 2018. Het onderzoek wijst met name op een vrijwel afwezige mobiliteit van het tibio-talaire en subtalaire gewricht, de onmogelijkheid tot dorsiflexie en plantairflexie, verminderde spierkracht en een beperkte staande houding.
Het ENMG-onderzoek van 25 augustus 2025 concludeert tot een totale uitval van de linker tibiale zenuw, in combinatie met diffuse pijn die verenigbaar is met een ischemische neuropathie en een totaal motorisch verlies van de spieren van het linkerbeen. De behandeling omvat pijnstillers, orthopedische inlegzolen en fysiotherapie.
De rapporten van maart 2026 bevestigen dat de pijn aanhoudt, ook in rust en 's nachts, evenals de moeilijkheden bij het lopen en bewegen. De afdeling neurochirurgie constateert op 25 maart 2026 een volledige parese van de voetheffers, distale hypo-esthesie en neuropathische klachten. Een zenuwtransplantatie is niet langer geïndiceerd; maximale conservatieve behandeling door de pijnkliniek wordt aanbevolen, met de mogelijkheid van een neurostimulator op termijn.
Op 24 maart 2026 werd een diagnostische infiltratie van de tibiale en peroneale zenuwen uitgevoerd, gevolgd door een gepulseerde radiofrequentie-denervatie op 26 maart 2026, zonder complicaties. Bij de controle op 6 mei 2026 werd een totaal effect van 50 % vastgesteld en een resterende pijn van 4/10: de verbetering blijft dus gedeeltelijk en de kniepijn en de pijn in het linkerbeen houden aan.

2. Psychologische kwetsbaarheid, onderbouwd door regelmatige begeleiding

De verklaring van klinisch psycholoog L.B., gedateerd 6 mei 2026, bevestigt dat de verzoeker sinds 22 oktober 2025 door Solentra wordt begeleid, in de vorm van regelmatige afspraken met een Arabische tolk. De begeleiding is gestart vanwege flashbacks in verband met traumatische ervaringen, angstaanvallen en depressieve symptomen. De psycholoog beschrijft tevens nachtmerries, sociale angst, gevoelens van schaamte en minderwaardigheid, evenals een diep gevoel van verdriet en machteloosheid in verband met de geleden verliezen en de zorgen om zijn familie die in Gaza is achtergebleven.
In de verklaring wordt ook een verband gelegd tussen het psychisch functioneren van de verzoeker en de pijn in zijn been en zijn beperkte mobiliteit. Zij vermeldt dat hij in Griekenland op straat heeft geslapen en geen medische hulp voor zijn been heeft gekregen. Zij beveelt aan de psychologische begeleiding, de medische behandeling en de pijnbestrijding voort te zetten in een stabiele en voorspelbare omgeving; traumatherapie kan pas worden overwogen nadat zijn toestand is gestabiliseerd.

3. Over de cumulatieve invloed van deze nieuwe elementen

Deze documenten beschrijven geen eenmalige medische aandoening. Ze wijzen op een blijvende neurologische en functionele beperking, neuropathische pijn die gespecialiseerde behandelingen en langdurige opvolging vereist, evenals psychologisch lijden dat continuïteit, stabiliteit en tolkdiensten vereist.
Het EMG-rapport van 2 augustus dat als medische voorgeschiedenis en niet als op zichzelf staand nieuw element werd overgelegd, beschreef reeds ernstige beschadiging de tibiale zenuw en gedeeltelijke beschadiging van de peroneale zenuw.
Gezamenlijk bekeken versterken deze bevindingen de individuele kwetsbaarheid waarop in het verzoek een beroep wordt gedaan, ze moeten tegen de verklaringen van de verzoeker over het ontbreken van daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg in Griekenland, het ontbreken van stabiele huisvesting en de stappen die een terugkeer met zich mee zou brengen. Zijn beperkte mobiliteit, zijn pijn, zijn psychische symptomen en de noodzaak van gespecialiseerde zorg verminderen concreet zijn vermogen om deze stappen zelfstandig te ondernemen en brengen de continuïteit van de behandelingen in gevaar.
Derhalve wordt Uw Raad verzocht deze nieuwe elementen in aanmerking te nemen bij de individuele en ex nunc-beoordeling van het risico op behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, en de in het verzoekschrift geformuleerde verzoeken in te willigen, op zijn minst door het besluit nietig te verklaren, zodat de thans objectief vastgestelde medische en psychologische behoeften het voorwerp kunnen vormen van de nodige onderzoeksmaatregelen."

De stukken die werden bijgebracht zijn de volgende:

- Verslagen van medische consultaties van 14 juli 2025, 25 augustus 2025 en 27 oktober 2025 (stuk 2);

- Verslagen van medische consultaties bij de pijnkliniek van 18, 24 en 26 maart 2026 en 6 mei 2026, en dienst neurologie 6 en 25 maart 2026 (stuk 3);
- Een attest van Solentra van 6 mei 2026 (stuk 4);
- Een EMG rapport van 2 augustus 2021 (stuk 5).

4. In een schriftelijk verslag licht de commissaris-generaal toe als volgt:

"Verweerder wijst er vooreerst op dat verschillende in deze pleitnota neergelegde stukken (in zoverre ze van een datum voorzien zijn), dateren van voor het door verzoeker ingediende verzoekschrift (dd. 12 augustus 2025). Verweerder ziet dan ook niet in hoe deze elementen als "nieuw" kunnen worden beschouwd.

Wat betreft de recente documenten die verzoeker aanbrengt, blijkt dat verzoeker in maart 2026 een eenmalige behandeling in de pijnkliniek heeft ondergaan, die goed is verlopen (documenten H. Hartziekenhuis Mol maart 2026). In mei 2026 onderging verzoeker een controle onderzoek in het ziekenhuis, waaruit naar voren is gekomen dat de pijn is afgenomen, doch verzoeker blijft manken. Er worden geen vervolgafspraken ingepland, ook een verwijzing is niet aan de orde. Indien nodig kan verdere opvolging via de huisarts gebeuren. Uit de medische documenten van het H. Hartziekenhuis Mol blijkt dat een operatie of andere medische opvolging niet aan de orde is. Uit de door verzoeker neergelegde attesten blijkt aldus geen diagnose waaruit kan worden afgeleid dat deze problematiek zijn zelfstandig functioneren op enerlei wijze beperkt of dat hij nood heeft aan een gespecialiseerde, voortdurende behandeling die niet beschikbaar is in Griekenland. Zoals uw Raad al opmerkte in de beschikking, was de verzoeker desondanks deze verwonding in staat om in Turkije in een restaurant te werken en in Griekenland een maand in de bouw werkte (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9). Dat verzoeker zulke fysieke arbeid kon verrichten doet alvast vermoeden dat verzoeker geenszins functioneel beperkt is.

Verzoeker voegt aan de pleitnota een attest van Solentra toe, dd. 6 mei 2026, opgesteld door een klinisch psycholoog.
Dit attest maakt gewag van de traumatische ervaringen van verzoeker, op basis van de door verzoeker afgelegde verklaringen. Verzoeker gaat tweewekelijks op gesprek. Er wordt gewerkt aan stressreductie en traumawerk. De psycholoog beveelt aan de behandeling verder te zetten. Verweerder antwoordt dat de in dit attest beschreven problematiek geenszins volstaat om in hoofde van verzoeker te besluiten dat hij kampt met een bijzondere kwetsbaarheid die hem ertoe zou weerhouden om zichzelf staande te houden in Griekenland. Minstens kan in deze stand van zaken niet blijken dat hij kampt met psycho-medische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren, zijn zelfredzaamheid en autonomie, noch dat zijn gezondheidstoestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Verzoekers algemene betoog in het verzoekschrift en de pleitnota dat er geen medische of psychologische hulp en bijstand beschikbaar of toegankelijk is zonder actieve AMKA doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker actueel geen ernstige medische of psychologische problemen heeft en dat hij nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Bovendien blijkt de info in het dossier dat statushouders zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot gezondheidszorg, maar dat deze beperkt is tot spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaan ("Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51; "COI Focus Grèce. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA », van 7 augustus 2026, beschikbaar op: [weblink]*). Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p.50).*

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten."

5.1. De advocaat verwijst ter terechtzitting naar de situatie van Griekse statushouders en de psychologische kwetsbaarheid van verzoeker. Zij beklemtoont de psychologische en medische opvolging en verwijst verder naar het verzoekschrift en de stukken. Verzoeker stelt dat België de enige kans biedt op een medische behandeling.

5.2. De Raad erkent de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft.

De persoonlijke situatie van verzoeker als Griekse statushouder wordt beklemtoond, waarbij wordt verwezen naar zijn kwetsbaarheid, maar de Raad is van oordeel dat hiermee voldoende rekening werd gehouden, zoals

reeds geduid in de voormelde beschikking. Een loutere verwijzing naar het meeste recente RSA/PRO ASYL-rapport, doet geen afbreuk aan de gemaakte analyse in de beschikking van 22 juli 2026.

Uit het neergelegde medische dossier blijkt weliswaar dat verzoeker kampt met chronische pijn en restverschijnselen. Daarbij is het echter van belang te wijzen op het voorgestelde beleid in het laatste attest van 6 mei 2026, namelijk dat een afwachtende houding wordt aangenomen. Verdere opvolging kan verlopen via de huisarts en bij recidief klachten kan hij opnieuw verwijzen. Wat de psychische problemen betreft, beveelt de psycholog aan om de tweewekelijkse gesprekken verder te zetten, maar dit houdt niet in dat verzoeker een bijzonder kwetsbaar profiel vertoont.

Hieruit volgt dat dit op zich niet volstaat om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er verder op dat het bestaan van medische noden en zelfs een verschil in de kwaliteit van de gezondheidszorg tussen lidstaten niet volstaat om een dergelijk risico aan te tonen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Griekenland geen toegang zou hebben tot de voor hem noodzakelijke zorgen, noch dat deze zorgen daar volledig onbestaande of ontoegankelijk zouden zijn.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

6. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 22 juli 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijfentwintig september tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP